

Kirpinin Gizli Teleskobu

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Gizli Teleskobu

Ebru Mina TOMURCUK

Büyük Yeşil Orman'ın, eğrelti otlarının uykulu parmaklar gibi kıvrıldığı sıcacık bir köşesinde, Harry adında küçük bir kirpi yaşırdı. Yumuşak kahverengi tüyleri, krem rengi bir yüzü ve yürürken hışırdayan koyu çikolata rengi dikenleri vardı. Kırmızı örgü atkısı ve minik kahverengi çantasıyla Harry, ormanın en meraklı kirpisiydi. Her gün yeni patikalar keşfeder, her zaman harika bir şey bulmaya hevesli olurdu.

Esintili bir sabah, Harry devrilmiř bir kütüğün altından hızla geçerken çantası yanına çarpıyordu. Yumuřak toprakta bir řey parladı—iki ucunda cam olan parlak pirinç bir boru. Harry'nin büyük kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. "Ne tuhaf bir řey!" diye fısıldadı, minik siyah burnu seğirerek. Camı atkısıyla sildi ve içinden baktı. Ağaçlar yerine kabarık beyaz bulutlar ve parlak sarı bir güneř gördü.

Harry teleskobu çevirip yeniden baktı. Bu kez koyu gri bulutların yuvarlandığını ve cama çizilmiş küçük yağmur damllarını gördü. "Aman!" diye soludu. "Bu yarının havasını gösteriyor!" Hemen arkadaşı, bilge baykuş Olive'e göstermeye koştu. Olive yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve teleskoptan baktı. "Gerçekten de öyle, Harry," dedi, mor şalını daha sıkı sararak. "Bu gizli bir hava teleskobu. Ve bak—büyük bir fırtına geliyor."

Harry'nin dikenleri endişeyle diken diken oldu. "Fırtına mı? Herkesi uyarmalıyız!" Olive başını salladı. "Haklısın, küçüğüm. Bilgi bir armağandır, ama en güzeli paylaşıldığında olur. Hızla git—tavşana ve sincaba söyle. Ben gökyüzünü izleyeceğim." Harry teleskobu çantasına koydu ve kırmızı atkısı arkasında minik bir bayrak gibi dalgalanarak koştu.

Remy adlı tavşanı yuvasının dışında buldu, uzun kulakları dimdik duruyordu. Havuçları hasır bir sepete diziyordu. "Remy! Remy!" diye seslendi Harry. "Fırtına geliyor—hem de büyük bir fırtına!" Remy'nin pembe burnu seğirdi. "Fırtına mı? Aman! Havuç saymakla o kadar meşguldüm ki gökyüzünü fark etmedim." Bir havuç düşürdü. "Ne yapmalıyız?"

"Hazırlanmalıyız," dedi Harry. "Yiyecek toplayıp sıcacık sığınaklar bulmalıyız." Remy başını salladı, mavi önlüğü dalgalanarak. "Yuvalardaki diğer tavşanlara söylerim! Fazladan havuç ve böğürtlen toplarız." Zıplayıp gitti, kabarık kuyruğu sallanarak. Harry koşmaya devam etti, minik bacakları olabildiğince hızlı hareket ediyordu.

Sonra Harry, Pip adlı sincabı yüksek bir meşe ağacında buldu. Pip yeşil palamut kabuğundan bir şapka ve küçük bir kesesi olan ince bir ip kemer takıyordu. Palamutları üst üste dizmekle meşguldü. "Pip!" diye seslendi Harry yukarıya. "Fırtına geliyor! Hazırlanmalıyız!" Pip'in gür kuyruğu kıpırdadı. "Fırtına mı? O zaman sığınaklara ihtiyacımız var!" Aşağı koştu. "İçi boş bir kütük ve sık bir çalılık biliyorum—saklanmak için mükemmel. Herkes için fındık ve palamut toplarım."

Harry ve Pip birlikte çalıştı, palamutları yığınlar haline getirip içi boş kütüğe taşıdı. Remy böğürtlen ve havuç dolu bir sepetle döndü. "Yuvalar hazır," dedi. "Ama kuşlar ve fareler ne olacak?" Harry onları düşünmemiştir. "Onları da uyarmalıyız!" dedi. "Ayrılalım. Remy, sen yuvaları al. Pip, sen ağaçları. Ben çayırı kontrol ederim."

Harry, farelerin oynadığı çayıra koştu. "Fırtına geliyor!" diye bağırdı. "Sığınak bulun!" Fareler ciyaklayıp deliklerine dağıldı. Harry bir kuş ailesi gördü. "Çalığa uçun!" diye seslendi. "Orada güvendesiniz!" Kuşlar teşekkür edercesine cıvıdayıp uçtu. Harry'nin kalbi hızla çarpıyordu ama durmadı.

Güneş batmaya başlarken Harry, Olive'in ağacına döndü. "Herkes uyarıldı," dedi nefes nefese. "Remy yuvaları hazırladı, Pip ağaçları, ben de çayırı kontrol ettim." Olive gülümsedi, altın rengi gözleri sıcacıktı. "İyi iş çıkardın, Harry. Şimdi herkesin güvende olduğundan emin olmalıyız. İçi boş kütükte tohlanalım."

O gece rüzgâr uğuldamaya başladı. Harry, Remy, Pip ve birkaç fare ile kuşla birlikte içi boş kütüğe sokuldu. Olive yakınlarda tünedi, mor şalı sıkıca sarılıydı. "Herkes yiyecek getirdi mi?" diye sordu. Remy havuç ve böğürtlenleri dağıttı. Pip fındık ve palamutları paylaştı. "Korkuyorum," diye fısıldadı küçük bir fare. "Endişelenme," dedi Harry. "Hepimiz birlikteyiz."

Dışarıda fırtına şiddetleniyordu—gök gürlüyor, yağmur ağaçları kamçılıyordu. Ama içi boş kütüğün içinde hayvanlar sıcacık ve kuruydu. Hikâyeler anlattılar, şarkılar söylediler. Harry arkadaşlarına baktı ve içinde sıcak bir parıltı hissetti. "Teleskobu bulduğuma sevindim," dedi. "Ama onu paylaştığıma daha da sevindim." Olive başını salladı. "Bilgi bir lamba gibidir —başkalarıyla paylaşıldığında en parlak ışığını verir."

Sabaha karşı fırtına geçmişti. Hayvanlar dışarı çıktığında dalların dağıldığını ve her yerde su birikintileri olduğunu gördü. Ama herkes güvendeydi. "Başardık!" diye sevindi Remy. "Birbirimize yardım ettik!" Pip bir kütüğün üstünde mutluluk dansı yaptı. Harry gülümsedi, kırmızı atkısı taze esintide dalgalanıyordu. "İyi bir takımız," dedi.

Olive herkesi etrafına topladı. "Harry'nin teleskobu bize fırtınayı gösterdi," dedi. "Ama bizi güvende tutan Harry'nin iyiliği ve sizin takım çalışmanızdı. Unutmayın, özel bir şeyi bilmenin en güzel yanı onu paylaşmak ve başkalarına yardım etmektir." Hayvanlar başlarını salladı. "Yaşasın Harry!" diye sevindiler. Harry dikenlerinin altında kızardı.

O günden sonra Harry teleskobu çantasında taşıdı, her zaman havayı kontrol etmeye hazırdı. Ama haberi asla kendine saklamadı. Fareleri yağmur konusunda uyardı, kuşlara güneşli günleri söyledi ve Remy'nin bahçesini planlamasına yardım etti. Orman daha mutlu bir yer oldu, birbirini kollayan arkadaşlarla doldu.

Ve Büyük Yeşil Orman'a ne zaman yeni bir hayvan taşınsa, Harry onları bir gülümsemeyle ve kırmızı atkısını hafifçe eğerek karşıladı. "Havayı bilmen gerekirse," derdi, "bana sor. Ama unutma—en güzel sırlar paylaştıklarımızdır." Sonra kehribar rengi gözleri parlayarak, bir sonraki maceraya hazır, hızla koşup giderdi.